

Obžalovati je samo, da se na Slovenskem na nobeni šoli ne uči ruščina. Na naših srednjih šolah se bo prej ali slej morala uvesti ruščina, makari namesto grščine. Za sedaj pa bi bilo najboljšo, ko bi se namesto mrtve staroslovenščine poučevala živa ruščina. Saj je čisto krivo tisto šolsko mnenje, da je staroslovenščina potrebna za razumevanje slovanskih jezikov. To mnenje je še pred kratkim dobro ovrgel v našem listu prof. Ilešič. Živim ljudem dajte živih jezikov! —

Ker se torej v javnih šolah sedaj še ne moremo učiti ruščine, učimo se je sami, privatno!

Meseca novembra minolega leta se je bil otvoril v Ljubljani kurz za učenje ruskega jezika in literature. Brezplačni pouk je prevzel g. dr. Ludovik Jenko. Hkratu se je osnovalo posebno društvo pod imenom: »РУССКІИ КЛУБЪ« (»ruski klub«), čigar poglavitni namen je učenje ruskega jezika in študij ruske literature. Pravila tega društva je deželna vlada kranjska že potrdila. Upajmo, da bode imelo to društvo mnogo trajnoga praktičnega uspeha!

Andrej Andrejevič Kalašnikov.

Za Prešernov spomenik menda že delajo umetniki modele, a vsak, kdor se je lotil tega dela, gotovo težko pogreša, da ni nobene slike narejene o živem Prešernu. Umetnik mora torej po svoji fantaziji ustvarjati Prešernovo glavo, ne vedoč, kakšna je bila v resnici, ali podolgasta ali bolj okrogla, nadalje, kako visoko je bilo čelo, kakšen je bil nos in zlasti še podbradek, ki tudi daje obrazu karakteristično potezo. Na vse to bi se dalo z gotovostjo odgovoriti, ko bi se odprl Prešernov grob in bi glavo, ki je gotovo še ohranjena, premeril kak umetnik na vse kraje in tudi posnel po njej voščeno masko. Na koščeni podlogi se brez težave da glava popolniti, ker vsak anatom in tudi vsak umetnik ve, koliko je mehkih del, mišic in kože na glavi. Tudi telesna dolgost bi se pri tej priliki dala konstatirati. »Pisateljsko društvo« pa bi se naj obrnilo do politične in cerkvene oblasti v Kranju, da se mu dovoli odpreti Prešernov grob.

Dr. J. Vošnjak.

Med revijami. »Život«. Mjesečna smotra za književnost i umjetnost. Izdaje društvo hrvatskih umjetnika u savezu sa nekolicinom hrv. književnika. Uredjuje dr. Milivoj Dežman. U Zagrebu. 1900. Siječanj. Knjiga I., svezak I. »Život« bo prinašal tudi ilustracije; in že v prvi številki vidimo nekaj podob, katerih originale smo občudovali lani na razstavi v »Umjetničkom domu«. Prvi zvezek »Života« je jako spretno urejen in prinaša raznovrstno, zanimivo vsebino. Pesmi so priobčili: S. Kranjčević, V. Vidrić, M. Nikolić in Xeres de la Maraja. Novele in skice so spisali: V. Borota, A. G. Matoš in Ylajali. Kozarac je objavil svojo avtobiografijo; dr. Tresić Pavičić piše studijo o tragediji »Katarina Zrinjska«, dr. Miletić o laškem umetniku Ermetu Novelliju, Fr. Albini o hrv. glasbi, Jakša Čedomil o ital. književnosti, Nikola Andrić o nemškem Zagrebu, Ivanov o umršem slikarju Segantiniju, V. Kovačić o moderni arhitekturi, Fran Určić o češki umetnosti. V rubriki »iz književnog i umjetničkog svijeta« čitamo mnogo zanimivih beležk in kritik. »Smotra« se ozira po inozemskih revijah, in oddelek »Nove knjige« seznanja čitatelje z najnovejšimi književnimi prikaznimi, slovanskimi in tujimi . . .

**

